

Предмет који социологија проучава јесте људско друштво, подразумевајући под тим различите облике друштвених односа, друштвених интеракција и њихов културолошки аспект. Развојни пут човековог сазнања је нераздвојно повезан са развојним путем његове друштвене и, пре свега, производне делатности. Оно што важи за процес сазнања појединачног човека, тј. да оно почиње са његовим активним односом према спољашњем свету, односно у току његове друштвене делатности, и да се у њу опет враћа као средство за боље сазнавање, разумевање и за успешније мењање спољашњег света (прилагођавање света човековим потребама) – све то важи у историјском, генетичком оквиру и за развојни пут сазнајних могућности човека као врсте. Појам друштва је општи појам. До њега је човек дошао тако што је у својој друштвеној пракси, која је уједно и пракса његовог сазнања, продирао све дубље од појединачног ка посебном, од посебног ка општем, од појаве ка суштини. Из ове врло уопштено приказане шеме човековог сазнајног продирања у свет у коме живи и чији је део и он сам, произилази да научни појмови, ма колико били општи и апстрактни, нису гола фикција, већ су мање или више тачни одрази објективне стварности. Међутим, сва човекова сазнања су нужно ограничена и релативно истинита, јер је људска пракса из које она извиру и која их верификује, историјски ограничена и променљива. Исто тако и сазнања о друштву као одраз оног дела објективне, тј. ван наше свести и независно од ње, постојеће стварности која се манифестује у најразличитијим посебним и појединачним облицима друштвеног живота људи: у привреди, држави, праву, уметности, религији и сл., а пре свега у човековој практичној делатности су релативна и ограничена, мање униформна и предвидива у односу на природу. То, ипак, не значи да је друштвена стварност сфера произвољности и волунтаризма у којој не постоји нужност и објективна законитост.

ПРИРОДА И ДРУШТВО

Друштво се не може разумети ако га не тестирамо у најчвршћој вези и условљености са природом. Човек и друштво су се развили из природе, они су део природе. Од природе човек добија сва средства за свој индивидуални и друштвени опстанак тиме што у својој производној делатности мења предмете природе, које прилагођава потребама и присваја их.

Друштво и природа су у процесу непрестаног међусобног утицаја. Природни услови – нарочито географска средина: конфигурација земљишта, клима, воде, налазишта руда, флора и фауна итд. – у којима живе поједине друштвене заједнице нису само основни услови за опстанак тих заједница, већ, исто тако, у великој мери утичу и на начин живота људи и њихове потребе. На начин живота друштвених заједница природни услови утичу тако што их људи искоришћавају у процесу друштвене производње, а од утицаја је и то како их искоришћавају.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com